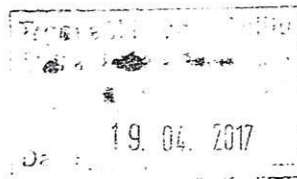

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

Ref. 88 Pž-2725/2013-7

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u ime Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Mirne Maržić, predsjednika vijeća te Jagode Crnokrak, suca izvjestitelja i Božene Zajec, člana vijeća, u pravnoj stvari 1. tužitelja FLAMMA d.o.o., OIB 49797261315, Umag, Savudrija, Crveni vrh, Laura zapad 75 i 2. tužitelja DANILA KOVAČIĆA, Nova Gorica, Ledine 139, oboje zastupani po punomoćniku Nenadu Buviniću, odvjetniku u Umagu, protiv 1. tuženika FRENDY d.o.o., OIB 66977869240, Mokošica, Komolac, Tenturija 42 i 2. tuženika VIDE MATIĆA, Dubrovnik, Ivana Gorana Kovačića 77, radi utvrđenja, naknade štete i isplate, odlučujući o žalbi tužitelja protiv presude Trgovačkog suda u Splitu, Stalne službe u Dubrovniku poslovni broj P-328/2011 od 12. rujna 2012., u sjednici vijeća održanoj 22. ožujka 2017.

presudio je

I. Odbija se žalba tužitelja kao neosnovana i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Splitu, Stalne službe u Dubrovniku poslovni broj P-328/2011 od 12. rujna 2012.

II. Odbija se kao neosnovan zahtjev tuženika za naknadu troška sastava odgovora na žalbu u iznosu od 36.950,00 kn.

Obrazloženje

Presudom Trgovačkog suda u Splitu, Stalne službe u Dubrovniku poslovni broj P-328/2011 od 12. rujna 2012. u točki I. izreke odbijen je tužbeni zahtjev tužitelja koji glasi:

"Utvrđuje se da je raskinut Kupoprodajni ugovor zaključen u Dubrovniku dana 18. listopada 2007. godine, zaključen između prodavatelja Frendy d.o.o. i kupca Flamma d.o.o., a glede nekretnine k.č. br. 79/1 zgr., 2 ZK tijelo II-etaža: 234/1188, k.o. Gruž, poslovni prostor u prizemlju površine 233,90 m²."

U točki II. izreke odbijen je tužbeni zahtjev na povrat primljenih novčanih iznosa i isplate ukupnog iznosa od 2.819,100 kn prema 1. tužitelju, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama od dospijeca pojedinog iznosa do isplate.

U točki III. odbijen je tužbeni zahtjev na solidarnu isplatu naknade štete u iznosu od 137.477,06 kn, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama od 26. svibnja 2008. do isplate.

U točki IV. izreke odbijen je tužbeni zahtjev prema 2. tuženiku na povrat primljenog iznosa od 93.560,00 EUR sa zakonskim zateznim kamatama od 26. ožujka 2007. do isplate.

U točki V. izreke naloženo je 1. tužitelju da u roku od osam dana naknadi 1. tuženiku troškove postupka u iznosu od 295.177,80 kuna, dok je u točki VI. odbijen 1. tuženik sa zahtjevom za naknadom troška u iznosu od 59.347,20 kn.

Tužitelji su podnijeli žalbu protiv presude pobijajući je u cijelosti zbog svih zakonom predviđenih žalbenih razloga iz čl. 353. st. 1. Zakona o parničnom postupku, s prijedlogom da ovaj sud uvaži žalbu i žalbene razloge te da pobijanu presudu preinači na način da prihvati tužbene zahtjeve u cijelosti ili da ukine presudu i predmet vrati na ponovno suđenje.

Tuženici su podnijeli odgovor na žalbu osporavajući žalbene navode tužitelja kao neosnovane, s prijedlogom da drugostupanjski sud odbije žalbu tužitelja kao neosnovanu i potvrdi prvostupanjsku presudu u cijelosti te da tužitelje obveže na naknadu troškova žalbenog postupka.

Žalba nije osnovana.

Pobijana presuda ispitana je u skladu s odredbom čl. 365. st. 1. i 2. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 129/00, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11 i 25/13 - dalje: ZPP), u granicama razloga navedenih u žalbi i pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. ZPP-a te na pravilnu primjenu materijalnog prava. Presuda je pravilna i zakonita.

U donošenju pobijane presude nije počinjena niti jedna od bitnih povreda odredaba parničnog postupka na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti pa tako niti bitna povreda iz čl. 354. st. 2. t. 11. ZPP-a. Suprotno žalbenim navodima, pobijana presuda sadrži jasne i valjane razloge o odlučnim činjenicama koji nisu međusobno proturječni, niti su proturječni sadržaju spisa.

Predmet spora u ovoj pravnoj stvari jest zahtjev tužitelja za utvrđenjem raskida Kupoprodajnog ugovora sklopljenog između 1. tuženika kao prodavatelja i 1. tužitelja kao kupca 18. listopada 2007., a čiji je predmet nekretnina oznake k.č. br. 79/1 zgr., 2 ZK tijelo II-etaža: 234/1188, k.o. Gruž, u naravi poslovni prostor u prizemlju površine 233,90 m² te posljedično tome, zahtjev za povratom plaćene kupoprodajne cijene u iznosu od 2.819.100,00 kn i naknade štete u iznosu od 137.477,06 kn, kao i zahtjev 2. tužitelja prema 2. tuženiku za povratom iznosa od 93.560,00 EUR.

Prvenstveno, u odnosu na zahtjev za utvrđenjem raskida Kupoprodajnog ugovora od 18. listopada 2007., iz obrazloženja pobijane presude proizlazi da je prvostupanjski sud utvrdio slijedeće činjenice:

- ✓ - između stranaka nije sporno da je 1. tužitelj kao kupac ispunio svoju obvezu isplate kupoprodajne cijene u iznosu od 374.240,00 EUR;
- ✓ - da je člankom 4. Kupoprodajnog ugovora 1. tuženik kao prodavatelj bio dužan predati potvrdu o isplati kupoprodajne cijene, a da je takvu potvrdu – tabularnu izjavu

prodavatelja ovjerenu 6. rujna 2011. 1. tuženik predao tijekom ovog postupka podneskom od 7. rujna 2011.;

- da 2. tužitelj ima posjed predmetne nekretnine, što proizlazi iz iskaza 2. tuženika Vide Matića i svjedoka Miroslava Škode, direktora društva Atrium d.o.o.

- da iz iskaza stranaka i korespondencije stranaka koja prileži spisu nije vidljiva namjera 1. tužitelja da raskine predmetni ugovor.

Uzimajući u obzir tako utvrđeno činjenično stanje, prvostupanjski je sud zaključio da Kupoprodajni ugovor od 18. listopada 2007. nije raskinut, zbog toga što ispunjenje obveze 1. tuženika da izda tabularnu ispravu u roku nije bitan sastojak navedenog ugovora, slijedom čega je sukladno odredbi čl. 362. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj 35/05, 41/08 – dalje: ZOO) 1. tuženik kao dužnik zadržao pravo da i nakon isteka roka ispuni svoju obvezu, a vjerovnik da zahtijeva njezino ispunjenje. Tužitelji nisu dokazali u smislu odredbe čl. 219. ZPP-a da su 1. tuženiku sukladno odredbi čl. 412. st. 1. ZOO-a bez odgađanja priopćili da raskidaju ugovor i ostavili naknadni rok za ispunjenje, a 1. tuženik je naknadno ispunio svoju obvezu izdavanja tabularne izjave za kupca pa se slijedom toga nisu ispunili uvjeti za raskid ugovora.

Pravilno je prvostupanjski sud na temelju rezultata provedenog dokazanog postupka utvrdio odlučne činjenice o kojima ovisi osnovanost tužbenog zahtjeva za utvrđenje raskida kupoprodajnog ugovora te je pritom pravilno takav zahtjev ocijenio neosnovanim, dok je žalbeni navod pogrešne ocjene izvedenih dokaza neosnovan.

Neosnovani su žalbeni navodi da je tužitelj pisanim dopisima u više navrata tijekom pune tri godine pozivao tuženika da izvrši ugovornu obvezu, da oslobodi nekretninu od upisanih tereta i zabilježbe zabrane otuđenja, da mu dostavi tabularnu izjavu i omogućiti stjecanje prava vlasništva uknjižbom u zemljišnu knjigu te preda posjed nekretnine, jer navedeno tužitelji tijekom prvostupanjskog postupka nisu dokazali. Suprotno žalbenim navodima, tužitelji nisu priložili isprave (pisane dopise) iz kojih bi bilo vidljivo da su 1. tuženika doista pozivali na ispunjenje ugovorne obveze, odnosno, da su ostavili 1. tuženiku naknadni rok za ispunjenje. Isto tako, tužitelji nisu dokazali da bi 1. tuženik u razdoblju od tri godine kada ga je 1. tužitelj navodno pozivao na izvršenje obveze, izričito i u pisanom obliku takvu obvezu odbio pa da bi se slijedom toga radilo o situaciji iz čl. 363. ZOO-a. Štoviše, iz sadržaja priložene isprave – dopisa odvjetnika Damira Bulatovića 1. tuženiku od 12. prosinca 2008. (list 53. spisa) proizlazilo bi da je 1. tužitelj (u jednom trenutku) prihvatio plaćanje iznosa od 112.395,59 kn kao kupoprodajne cijene po ugovoru, a za čiju je isplatu 1. tuženik u ovom postupku prvotno uvjetovao izdavanje potvrde o isplati prodajne cijene. Pored toga, a suprotno žalbenim navodima, prvostupanjski je sud pravilno ocijenio da se u konkretnom slučaju glede obveze izdavanja potvrde o isplati prodajne cijene ne radi o situaciji iz čl. 361. ZOO-a, jer iz sadržaja članka 4. Kupoprodajnog ugovora ne proizlazi da je ispunjenje navedene obveze u roku bitan sastojak ugovora.

Što se tiče žalbenog navoda da je prvostupanjski sud pogrešno primijenio odredbu čl. 412. ZOO-a jer se navedena odredba primjenjuje u slučaju odgovornosti za materijalne nedostatke, takav žalbeni navod je osnovan, međutim, pogrešna primjena navedene zakonske odredbe nije utjecala na zakonitost i pravilnost pobijane presude, jer je i pravilnom primjenom čl. 362. ZOO-a valjalo jednako odlučiti o tužbenom zahtjevu.

S obzirom na to da je prvostupanjski sud pravilno odlučio o prvom tužbenom zahtjevu na utvrđenje raskida ugovora, pravilno su ocijenjeni neosnovanim daljnji tužbeni zahtjevi na povrat kupoprodajne cijene i na naknadu štete, budući da nisu nastupile pravne posljedice raskida ugovora.

U odnosu na tužbeni zahtjev 2. tužitelja prema 2. tuženiku usmjeren na povrat novčanog iznosa od 93.560,00 EUR, prvostupanjski je sud na temelju iskaza saslušanih svjedoka i stranaka zaključio da je 2. tuženik primio sporni novčani iznos od 93.560,00 EUR kao povrat dijela pozajmice od 100.000,00 kn, jer su se stranke nalazile i obvezno pravnom odnosu iz ugovora o zajmu u smislu odredbe čl. 499. st. 1. ZOO-a. Budući da 2. tužitelj nije sukladno pravilima o teretu dokazivanja dokazao svoje tvrdnje da je iznos od 93.560,00 EUR trebao kao garanciju isplate kupoprodajne cijene, to je sud odbio tužbeni zahtjev.

Ocjena je ovog suda da je i u navedenom dijelu prvostupanjski sud pravilno primijenio pravila o teretu dokazivanja te da je pravilnom primjenom materijalnog prava ocijenio neosnovanim tužbeni zahtjev 2. tužitelja. Naime, činjenica je da je 2. tužitelj u dokaz osnovanosti svog potraživanja priložio (samo) ispravu na listu 10. spisa koja protivno odredbi čl. 104. ZPP ne sadrži prijevod na hrvatski jezik već se nalazi samo na njemačkom jeziku. Isto tako, iz sadržaja spisa proizlazi da je 2. tuženik osporio potraživanje 2. tužitelja te je pritom naveo određene činjenice i predložio dokaze koje je sud izveo i ocijenio, a čiju istinitost 2. tužitelj nije ničim doveo u pitanje. Stoga je sud pravilno zaključio da se na temelju priloženih dokaza ne može sa sigurnošću zaključiti o osnovanosti potraživanja u iznosu od 93.560,00 EUR, a zbog navedenih razloga ne mogu se prihvatiti kao osnovanim niti žalbeni navodi u kojima 2. tužitelj ukazuje na postojanje nelogičnosti u tvrdnjama 2. tuženika i sadržaja priložene isprave, potvrde banke na listu 10. spisa, već se ponovno ukazuje na činjenicu da je teret dokazivanja osnovanosti navedenog potraživanja bio upravo na strani tužitelja.

Konačno, što se tiče odluke o trošku, tužitelji u navedenom dijelu nisu iznijeli određene žalbene navode pa je slijedom toga odluka o trošku ispitana po službenoj dužnosti u odnosu na pravilnu primjenu materijalnog prava te je utvrđeno da je navedena odluka pravilna i zakonita.

Slijedom navedenog, kako tužitelji svojim žalbenim navodima nisu doveli u pitanje zakonitost i pravilnost pobijane presude, ovaj sud je na temelju odredbe čl. 368. st. 1. i 2. ZPP-a presudio kao u izreci.

Tužiteljima nije priznat trošak sastava odgovora na žalbu jer isti, s obzirom na njegov sadržaj, nije bio od utjecaja na donošenje odluke o žalbi, odnosno nije bio, u smislu odredbe čl. 155. ZPP-a, potreban trošak.

U Zagrebu 22. ožujka 2017.

PREDSJEDNIK VIJEĆA
MIRNA MARŽIĆ, v.r.

Za točnost otpavka
ovlašteni službenik

BRANKICA CURMAN